

Esperar és començar o morir

Anna Morales Grau

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Perdem el temps i el temps ens perd. Passem la nostra vida buscant un objectiu sense adonar-nos que viure és el fi únic i més difícil d'assolir. Tenim por. Ens quedem asseguts esperant a que passi la vida, a que arribi aquesta meta, sense adonar-nos que, en realitat, és exactament el mateix que quedar-nos parats esperant a que arribi la mort. Esperar no és viure. És aquest sentiment el que accelera el cor. És la por. És qui aconseguix frenar la vida. Perquè sense saber-ho, ens quedem parats esperant a que arribi allò que sempre hem desitjat, els temps que constantment estem enyorant. Esperar és començar el principi d'un final. Perquè esperar és començar a morir.

Segurament, alguna vegada has deixat de dir un "t'estimo", per por a no escoltar un "també" o simplement has deixat passar una gran idea per por a parlar davant de moltes persones. Se'n diu inseguretats. És l'encarregada de fer-te perdre ocasions que mai es tornen a repetir, oportunitats que s'esvaeixen quan les deixes escapar. S'esvaeixen per no tornar. La inseguretats et fa perdre carícies, abraçades, riures, moments inoblidables que mai podràs recordar perquè mai vas deixar que succeïssin. Mai és massa temps. Res queda per sempre. Res és etern. Allò que perds, pots perdre-ho eternament. Ningú es pot fer a la idea de quant de temps és una eternitat, un mai o un sempre. Si ho sabéssim se'ns esborronaria la pell cada cop que ho penséssim.

Alguna vegada deus haver deixat d'anar a un lloc per mandra. Aquesta, és l'encarregada de fer-te perdre els millors paisatges, les postes de sol més precioses, el soroll silenciós a la vora d'un riu. Et fa perdre una nit sota

les estrelles, un dia sota la pluja, el millor concert, la pel·lícula més melancòlica o el passeig més curt en el teu cap i, paradoxalment, més llarg en la realitat. La mandra et roba un mos de vida. Un mos que mai tornaràs a tenir la possibilitat d'assaborir. Un mos baix en greixos i especialment ric en calci. Un calci de felicitat, d'alegria i d'exclusivitat, perquè no hi ha dia que s'assembli a l'anterior ni cap nit que tingui exactament les mateixes estrelles. Ningú es conscient del que pot arribar a perdre en un dia que, aparentment, forma part de la rutina.

En alguna ocasió, deus haver deixat de fer alguna cosa que realment volies fer per por. La por és l'encarregada per excel·lència. És la directora d'aquesta empresa que es dedica a frenar-te la vida. La por, et fa perdre el privilegi de sentir amor, amistat, fidelitat, confiança. S'apodera de més de la meitat de moments que podrien haver tingut lloc a la teva vida, però que no n'hi van tindre. Vivim amb por a morir. Estimem amb por a perdre. Parlem amb por a equivocar-nos. Riem amb por a plorar. Per aquest motiu, estúpidament, molts cops, no vivim, no estimem, no parlem i no riem.

ELA. Esclerosi Lateral Amiotròfica. Segurament, si escric que es tracta d'una malaltia degenerativa de tipus muscular per la qual unes cèl·lules del sistema nerviós anomenades motoneurons disminueixen gradualment el seu funcionament i moren, provocant una paràlisi muscular progressiva de pronòstic mortal, ja que durant les seves etapes avançades els pacients sofreixen paràlisi total; costaria fer-se a la idea del que realment és. En canvi, si dic que la ELA és el sentiment que he

explicat abans, aquell que et treu la respiració, que et deixa quiet, amb por, sense parla. Si explico que la ELA no et deixa dir el que vols dir, fer el que vols fer ni anar on vols anar. Si explico que la ELA és com el poder de la mandra, la inseguretats o la por. Si ho explico així, tothom serà capaç d'entendre que la ELA, en la realitat, és com una presó involuntària en la que el teu propi cos ha de complir-hi condemna injustament. I ara dic que, per haver conegut la ELA, tinc pressa per viure, per dir tot allò que necessito dir, per córrer, passejar, caminar, saltar. Desgraciadament la ELA va matar una part de la meua vida, però, inevitablement, n'ha encès una altra: les ganes de viure.

Ets tu, a qui la ELA va empresonar, el motiu pel qual escric això, per intentar convertir una malaltia considerada rara, en normal. Ets tu, encara que ja no ho puguis llegir, el motiu pel qual vull fer arribar el sentiment que ni tu mateixa vas ser capaç d'expressar, perquè et van robar la parla, la mobilitat i la vida. Vull dir tot allò que voldries dir després de passar els pitjors tres anys de la teua vida, tot allò que voldries que la gent sabés sobre aquesta malaltia. Perquè estic convençuda que si la ELA et retornés la vida per un dia, et dedicaries a fer un crit a la vida, a animar a tothom a gaudir-la. Intentaries convèncer de que valen la pena tant els dies de turmenta com els solejats, tant les vegades que plores com les que rius, tant els cops que t'equivoques com els que encertes. Sé que voldries demostrar que els únics dies de la vida que no valen la pena són aquells que no rius, ni plores, que no triomfes, ni tan sols t'equivoques. Els dies que no mereixen ser viscuts són aquells que no et quedes xop sota la pluja o fas sentir el

sol a la pell.

Agafa aire. Guarda-te'l. Aguanta. Nota que et falta. El necessites. Estar a punt de morir és sentir que tens el privilegi de seguir vivint. Deixa anar l'aire. Respira. Això és vida. No la malgastis esperant, perquè quan menys t'ho esperis estaràs atrapat. Serà llavors quan desitjaràs dir tot allò que no vas dir en el seu moment, quan voldràs anar als llocs que, per mandra, no vas visitar o fer aquelles coses que, per qualsevol motiu, vas deixar de fer. No deixis que el temps et perdi ni et permetis el luxe de perdre el temps. Sigues capaç de mantenir-te en vida sempre que tinguis el privilegi de posseir-la. No caiguis en l'error de morir mentre vius, ja que, a vegades, morir no significa tan sols deixar de respirar.